

верна. Петрарка вероятно е отхвърлил сведенията, противоречащи на това „ново“ мнение. Огромният Колизеум например се оказва, кой знае защо, замък и крепост на един от средновековните феодали! Същата съдба е сполетяла и някои „антични“ постройки – мавзолея на Адриан, театъра на Марцел, арката на Септимий Север и т.н. По-просто казано, „античните“ сгради се оказват средновековни. Ние не виждаме тук никакво противоречие. Така трябва да бъде съгласно нашата реконструкция. Но за Петрарка, който разглежда Рим през „очилата“ на изопачената хронология, всичко това е извънредно странно.

Ето по този начин успяхме да напипаме момента в средновековието, когато почна създаването на приетата днес неправилна версия за историята на италианския Рим. Това се случва някъде през първата половина на XIV в. Но ще добавим, че не е изключено да е станало доста по-късно – пред XVI–XVII в.

Ян Парандовски пише: „СЛЕД ПРИСТИГАНЕТО НА ПЕТРАРКА В РИМ УПАДЪКЪТ НА ТОЗИ ВЕЛИК ГРАД ПОЧВА ДА СЕ РАЗГЛЕЖДА ПО НОВ НАЧИН. Петрарка е първият човек от новото време, просъзлил се от вида на разрушените колони и от спомена за забравените имена“ [644]. Петрарка изтрива сълзите си и делово подхваща създаването на „истинската история“ на италианския Рим. Разгръща активна дейност. Издирва статуи, събира римски медали, опитва се да възстанови топографията на Рим. Но насочва енергията си най-вече към търсенето и коментара на произведения от „антични“ автори. Запазил се е списък на уж негови книги, направен уж от самия него през 1336 г. върху последната страница на латински кодекс, който сега се намира в Националната библиотека в Париж. Не се знае дали освен със заглавията на книгите Петрарка е разполагал и с оригиналите им. В списъка са изброени следните имена:

Хораций, Овидий, Катул, Проперций, Тибул, Персий, Ювенал, Клавдиан, Овидий; комедиографите Плавт и Теренций; историците Тит Ливий, Салюстий, Светоний, Флор, Евтропий, Юстин, Орозий, Валерий Максим; ораторите и философите Квинтилиан, Варон, Плиний, Апулей, Авъл Хелий, Макробий, Витрувий, Марциан Капела, Помпоний Мела, Касиодор, Боеций. Освен тях са изброени и имената на много църковни отци.

Задаваме следните въпроси:

Доколко сигурна е информацията, че списъкът наистина е принадлежал на Петрарка?

Как е бил датиран този списък?

Петрарка държал ли е в ръцете си произведенията на изброените автори, или само е събирал имената им?